

*2015/
2016*

2.č.

AŤ SE VÍ!

Vybíjená ve škole

Dne 27. 1. 2016 se uskutečnilo přátelské utkání ve vybíjené dívek z druhého stupně naší školy.

Ačkoli byl i bez turnaje předem známý vítězný tým, soupeřky se hrdě utkaly s neporazitelnými. Hrály se dvě série utkání a celkový počet vybitých nakonec rozhodl. Většina žákyň si splnila přání, utkat se s nejlepším týmem ve vybíjené na škole. Na umístění ani tolik nezáleželo. I přes drobná zranění vše dopadlo skvěle.

Všem hrdinkám gratulujeme!
R. Kostková

Zápis v líbeznické škole

Dne 23. 1. 2016 se konal v Rondelu líbeznické školy zápis do prvních ročníků. Všem 190 dětem se věnovalo hned několik paní učitelek a učitelů z prvního i druhého stupně. Děti navštívily třídy, které jsou pojmenovány podle planet Sluneční soustavy, a poznávaly své budoucí působiště.

Plnily různé úkoly a odpovídaly na dotazy, za odměnu si odnesly malou stavebnici Lego a rybičku, kterou pro ně vyrobili jejich starší spolužáci a která jim určitě udělala velkou radost.

Na všechny prvňáčky se velmi těšíme!

Pavlína Lindová, 8. ročník

..

Poetické setkání 2016

Koncem ledna se v líbeznické škole sešlo třicet mladých recitátorů, aby změřili své síly ve školním kole soutěže Poetické setkání. Porotci i rodiče a přátelé soutěžících si užili krásné chvíle se zajímavými a procítěně přednesenými texty. Porota se nakonec zhostila svého obtížného úkolu - vybrat ty nejlepší.

V obvodním kole Poetického setkání 2016 nás budou reprezentovat tito žáci:

- I. kategorie: Tereza Holičová, Vojta Čejka, Štěpán Kašpar, Bára Šmorancová
- II. kategorie: Kateřina Kašparová, Adéla Valachová, Václav Mišurec, Petr Stýblo
- III. kategorie: Nikola Ryšavá, Tomáš Příšovský, Alena Vítovcová, Albert Hlaváček
- IV. kategorie: Petra Vorlíčková, Kristýna Rollová, David Hanuš

Všem vítězům školního kola blahopřejeme!

Vše začalo ...

Vše začalo nadávkami ve škole. Neslyšela jsem nic jiného, než že jsem tlustá, ošklivá, nebo přetékám tukem. Ze začátku jsem se snažila řeči spolužáků ignorovat. Koukala jsem na ně s kamenným výrazem, občas jsem se zasmála s nimi, jelikož jsem věděla, že pár kil navíc mám. Postupem času mi to začalo vadit více a jejich narážky se změnily v šikanu. Každou přestávku jsem chodila brečet na záchod. Do hodin se vracela s červeným nosem a opuchlýma očima. Tím začala další vlna kritiky mého vzhledu. Takhle to pokračovalo několik měsíců. Špatně jsem narážky snášela a rozhodla se, něco se sebou dělat.

Držela jsem různé diety, snažila se jíst zdravě a chodit do posilovny. Zapsala jsem se do atletického kroužku, kde jsem poznala spoustu kamarádů, kterým má nadváha nevadila. Našla jsem si tam nejlepší kamarádku Valerii. Společně jsme chodily na tréninky, párkrát jsme byly i na závodech. Ani jedna jsme nebyla nejhubenější, ale nevadilo nám to. Kila šla pomalu dolů a s nimi se ztrácela i šikana od spolužáků. Byla jsem šťastná a užívala si volnost ve škole. Mohla jsem jít kamkoliv, aniž bych slýchala urážky. V listopadu k nám přišel nový žák. Pohledný, hnědovlasý chlapec s modrýma očima, které vynikaly v jeho snědém obličejí. Jmenoval se Lukáš. Všem spolužačkám se líbil a já nebyla výjimkou.

Největší zlom přišel, když byl náš atletický oddíl zrušen. Klub neměl dost peněz. Rozpadlo se mé kamarádství s Valerií, jelikož byla z daleké vesnice a nemohla za mnou dojíždět. Kvůli tomu jsem se začala přejídat, stesk a smutek jsem zajídala čokoládou. Jelikož jsem přestala sportovat, začala jsem znova tloustnout. Všechny urážky začaly znovu a já už si nevěděla rady. Proto jsem začala vynechávat obědy. Snídala jsem většinou jablko a večeřela jogurt. Váha šla poměrně rychle dolů. Nastal však další problém - mé vlasy začaly řídnout, po každém česání jsem z hřebenu sbírala chomáče vlasů. S postavou jsem však byla nadměrně spokojená. Každé ráno jsem se vážila, a tak můj největší pokrok byl, když jsem ze šílených osmdesáti kil zhubla na padesát. Můj idol se o mě začal zajímat a věnoval mi každý svůj volný čas. On si nevšiml, že mám problém, že potřebuji pomoci. Pro něho jsem byla krásná a hubená, ale mně to nestačilo.

Když se blížily Vánoce, slíbila jsem si, že nepřiberu. Slib jsem dodržela, naopak jsem zhubla dva kilogramy. Lukáš mi začal říkat, ať už více nehubnu, ale já si připadala tak tlustá jako nikdy jindy. Ve svém hladovění jsem pokračovala dál. Také rodiče si všimli mého drastického zhubnutí. Když mi matka přinesla večeři, trvala na tom, abych ji snědla přímo před ní. Snědla jsem ji, zašla do pokoje a čekala, až matka odejde. Po chvíli jsem šla na záchod a strčila si prst do krku.

Takhle to pokračovalo několik měsíců, když se má váha zastavila na čtyřiceti kilech a nešla dolů, byla jsem zoufalá. Cítila jsem se slabě, vytrhávala jsem si vlasy vztekem, zuby mi vypadávaly běžně každý den. Vypadala jsem jako chodící smrt. Moji rodiče mi zavolali záchrannou službu i přes mé protesty. Doktoři mi podávali výživu do žíly. Naivně si mysleli, že mi pomůžou. Byl mi přidělen psychiatr. Snažil se mi do hlavy vtlouct, že jsem hubená, že nepotřebuji více hubnout. Já se jen koukala skrz něj a neposlouchala, co říká. Nevěřila jsem mu, nechápala jsem, proč po mě chce, abych přibrala. *Je snad proti mně? Stejně jako ti ze školy?* Brečela jsem. Brečela jsem ráno, brečela jsem večer. Byla jsem naprosto zoufalá.

Díky umělé výživě a přísnému stravovacímu režimu jsem přibrala deset kilogramů. Deset kilogramů pro mě bylo tak moc, že jsem se rozhodla znovu nejíst. Rodiče si mysleli, že už jsem v pořádku, že budu přibírat a vše zvládnou. Dokonce mi dovolili jet se třídou na školu v přírodě. Nikdo mě tam nemohl hlídat a to se mi hodilo. Bydleli jsme v lese a vařili si sami. Celý týden jsem nejedla, každý den jsem nachodila dvacet kilometrů. Až jsem najednou omdlela vysílením.

Přijela pro mě opět záchranná služba, ale už mi nedokázali pomoci. A tak vám vyprávím tenhle příběh z nebe. Samozřejmě teď už vím, že jsem to neměla dělat. Neměla jsem tolik hubnout, ale s tím už nic neudělám. Když vidím, jak moji rodiče pláčou, je mi smutno. Nejraději bych byla s nimi. Nejde to. A Lukáš? Ten si na mě ani nevzpomněl. A z toho je mi smutno ještě více.

Pavlaína Lindová, 8.A

Hálkovo píрко 2015

Začátkem prosince se již tradičně vypravili líbezniční recitátoři do Odoleny Vody, kde se zúčastnili přehlídky mladých recitátorů Hálkovo píрко. Tato akce je vždy perfektně připravená a děti se na ni těší. Všichni se vzájemně pobavili zajímavými, krásně přednesenými texty a nakonec dostali za odměnu knihy a sladkosti.

Líbeznické děti pozvaly mladé recitátory z Odoleny Vody, Zdib, Panenských Břežan a Klecan na recitační soutěž Líbeznická bublina, jejíž první ročník se bude konat v ZŠ Líbeznice koncem května.

Mišurcová Šárka

Divadlo v Dlouhé

Dne 9. 2. 2016 se žáci 2. A, 2. C, 2. D a 7. třídy ZŠ Líbeznice vypravili do Divadla v Dlouhé. Představení se jmenovalo: Jak jsem se ztratil. Příběh vyprávěl o malém chlapečkovi, který se na Štědrý den ztratil a na cestě Prahou potkával mnoho zajímavých lidí a bytostí - jako například pošťáka, čerta, lampáře a holčičku se sirkami. Představení bylo velmi muzikální a zábavné.

Michaela Vodičková, 7. ročník

Den otevřených dveří v líbeznické škole

Začátkem prosince se otevřely dveře líbeznické základní školy pro malé adepty studia na této škole. Přišlo téměř sto třicet dětí z mateřských škol – z Měšic, Baště, Nové Vsi, Předboje, Líbeznic ...

Děti a jejich paní učitelky si prohlédly prostory nové budovy (rondelu), zhlédly divadelní představení, které pro ně připravily žákyně osmého ročníku a dostaly drobné dárky.

Všichni návštěvníci prohlašovali, že se jim ve škole líbilo a že se těší, až se v září stanou jejími žáky.

ČLOVĚK - 8. B

Člověk nikam nechvátá,
vyvíjí se z primáta.
Oheň ještě neznaje,
kameny si tvaruje

Od začátku evoluce
jde muž s ženou ruku v ruce.
Homo sapiens ušel cestu dlouhou,
pro vesmír je to chvílí pouhou.
(Matajová L.)

Člověk je tvor velmi známý,
stále žije mezi námi.
Umí tvořit, počítat
a také si umí hrát.
(Štěpániková T.)

Člověk má vzdělání
dle svého rozumu,
miluje poznání
a nemá rád nudu.
(Polák M.)

Člověk ráno vstává,
snídani si dává.
Umyje se, zacvičí,
mezi lidmi vykročí.
(Mašek F.)

Člověk je stvoření,
co se z lásky narodí.
Postupem času roste,
je to vlastně velmi prosté.
(Vlasáková P.)

V životě je nejlepší lék láska,
vypadá jak růžová maska.
Má barvy jak duhová páska,
nebyla to snad jen sázka?
(Rašková K.)

Je to bytost jedinečná,
jeho zvědavost je věčná.
Cítí lásku, smutek, nenávisti,
o tom nikdo nemá pochybnosti.
(Nechvílová K.)

Žáci výtvarného oboru v černém divadle Metro

V sobotu 12. 12. se žáci výtvarného oboru ZUŠ vypravili do černého divadla Metro na Národní třídě. Představení se jmenovalo Ulice plná kouzel a dětem se moc líbilo, herci jim umožnili přístup na jeviště a mohly si dokonce samy vyzkoušet, jak se černé divadlo hraje.

Ted' si musí rozmyslet, do kterého divadla se vydají příště.

Práce žáků čtenářské
dílny – pod vedením
p. uč. Dany Fišerové.

Podzim.

Podzim, sen je báječný,
pouštíme vždy draky,
si létají v oblaci
a mají rádi mraky.

Drak se v nebi usmívá,
létá nahoru, dolů,
do listů tu skáče
a jsme všichni spolu.

Aneta
Báňská

Pěkná škola!

Škola ta je báječná,
někdy taký slunečná.
rádi do ní chodíme,
hodně se tam učíme.

Kolky se tam kamarádí,
kluci nase pořád rádi.

Naše paní učitelka,
je jak pilná včelka.
Je chitrá i nábožná,
a všem ráda pomáhá.

Y.
Lima.

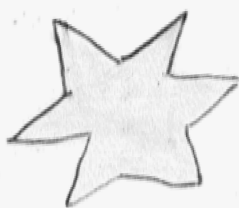
Lima ta je nejlepší.

V ní se dá rádi.

V ní jsou i kánoe!

Těš se se mi s námi!

Naše škola je velká,
jako celá Afrika.

Rondel to je hvězda,
tam se každý nymá.

Kluci jsou rošťáci,
vždy mají něco na práci.

Holky to jsou kamarádky
Makrajem si na pohádky.

Pani učitelka je hvězda
ničeho se nemrdá.

Nikolka Zouvarova